

Bir Bamford&Martin Spor Arabanın İçinde Düşünceler

James Bond, kalın paltosuna sarınmış, yüzünü koruyucu gözlükleri ve bir atkı ile koruma altına almış, Bamford&Martin'in içinde oturuyordu.

Benzer şekilde giyinmiş olan arkadaşı Perry Mandeville direksiyondaydı. Arabanın tentesini kapatınca içerisi çok sıkışık ve rahatsız geldiğinden, korkunç aralık soğuşuna karşı tamamen korunmasızdılar. Ama umurlarında değildi, yol açıktı ve örseleyen buz gibi rüzgâra rağmen kendilerini pervasız ve özgür hissediyorlardı.

Araba eskiden James'in amcasına aitti. Öldüğünde James'e bırakmıştı. James onu gizlice okulda saklamıştı. Perry öteden beri arabayı yola çıkarmayı düşlüyordu, ama James buna bugüne dek izin vermemişti.

Bu acil bir durumdu.

Perry iyi araba kullanıyordu, ancak çok hızlı araba kullanıyordu ve James ikide bir ona yavaşlamasını söylemek zorunda kalıyordu. Yolda yoğun bir trafik yoktu, yine de dikkatli olmaları gerekiyordu. Bir polis devriye aracı

tarafından durdurulma riskine girmek, daha da kötüsü, bir hendeğe düşmek istemezlerdi.

Perry, James'ten büyük olsa da henüz on yedisinde de-ğildi. Araba kullanma yaşı on yedide başlıyordu. Yaptıklar-ını öğrenen olursa, en iyi ihtimalle bir temiz dayak yerler ve Eton'dan atılırlar, en kötü ihtimalle ise hapse girerlerdi.

Ama bunların hiçbirini düşünmüyordu. İçi heyecanla dolmuştu. Tehlikenin heyecanına ihtiyacı vardı. Ancak böyle bir maceradan sonra enerjik hissediyordu. Okuldaki gündelik hayatı sıkıcı ve monoton geliyordu, oysa şimdi can sıkıntısı geçmişti ve tüm duyuları keskinleşmişti.

Ama bu, dikkatsiz olabileceği anlamına gelmiyordu. Gözlükler, şapkalar ve atkılar delikanlıları sert rüzgârdan korumak için olduğu kadar kimlikleri belli olmasın diye de takılmıştı.

Geride bir yığın yalan bırakmış, hızla Eton'dan Cambridge'e doğru gidiyorlardı. Dikkatli olmazlarsa ayak-larına dolanacak bir yığın yalan...

James bütün bunların başladığı zamanı düşündü.

Yaz tatilinin sonlarıydı, James'in Eton'a dönmesine bir-kaç gün kalmıştı. Charmian halasının yaşadığı Pett Bottom köyündeki Duck Hanı'nda çalışıyordu. Orada fıçıları yıka-yarak ve boş şişelerle dolu kasaları meyhanenin arkasına istifleyerek biraz cep harçlığı kazanıyordu. Yerde boş bir fıçıyı yuvarlarken işinden başını kaldırmış, tarlalardan ge-çen siyah bir araba görmüştü.

Doğrulmuş, ilerlemesini izlemişti.

Hava serindi, James ürpermişti.

Araba cafeye yaklaştığında yavaşlayıp durmuştu. Pencere camı indirildiğinde James klasikler öğretmeni Bay Merriot'un, Eton'da eğitiminden sorumlu başöğretmenin, aşına yüzünü tanımıştı. Yanında yeni okul müdürü Claude Elliot vardı. İkisi de oldukça ciddi görünüyordu.

“Arabaya bin,” dedi Merriot ve dişlerinin arasından sarkan sönük piposu ile yüzüne dostça bir gülümseme oturtmaya çalıştı.

James arabaya bindi.

“Neden burada olduğumuzu biliyor musun James?” diye sordu Merriot nazikçe.

James başını salladı. “Dover’da sizinle görüştüğümden beri bir ziyaret bekliyordum efendim.”

Yaz tatilinin başında James iki öğretmenle birlikte Sardunya’ya bir okul gezisine gitmişti. İki öğretmenden biri suçlu çıkmıştı. İki öğretmen de öldürülmüştü ve James ölümden kıl payı kurtulmuştu. Eve döndüğünde, gemiyi Bay Merriot karşılamış ve James ona olan biten her şeyi anlatmıştı. O gün Merriot, James’e bundan kimseye bahsetmemesini söylemişti. Şimdi, başöğretmen sırların gizli kalacağından emin olmak için gelmiş gibi görünüyordu.

James arabanın arkasına, iki adamın arasına oturmuştu. İçerisi sıcak ve havasızdı.

“Sardunya’da olanları konuşuyorduk,” dedi okul müdürü. Saçları şakaklarda dökülmeye başlamış ve geniş alnının ortasından sarkan ince bir tutam bırakmıştı. Uzun boylu bir adamdı ve yuvarlak çerçeveli gözlükler takmıştı. “Ve

bunlardan hiç bahsetmemenin en iyisi olacağını düşünüyoruz,” diye devam etti, “ne evde, ne okulda, ne de başka herhangi bir yerde. Öğretmenlerimizden birinin kötü biri olduğunun bilinmemesini tercih ederiz.”

James sessizce oturdu. O yalnızca her şeyi unutmak ve bir kez daha normal bir öğrenci olmak istiyordu.

“Yerlilerin anlattıkları hikâyeye bağlı kalacağız,” dedi Bay Merriot.

“O hangi hikâyeye efendim?” diye sordu James.

Merriot piposunu çekiştirirdi. “Resmi hikâyeye, bir kaza olduğu...” dedi. “Baraj yıkıldı ve Bay Cooper-ffrench ile Bay Haight bunun sebep olduğu selde öldü.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi. “İkisi de kahraman gibi öldü.”

James kısa, acı bir gülümsemeden sonra başını salladı.

“Gerçek asla gün ışığına çıkmamalı,” dedi okul müdürü.

“Anlıyorum,” dedi James, ama kötü bir adamın kahraman olarak hatırlanmasının büyük haksızlık olduğunu düşünüyordu. Ancak, eğer bu, meraklı çocukların ve gazete muhabirlerinin bitmek bilmez soruları ile uğraşmak zorunda kalmayacağı, insanların sokakta onu işaret etmeyecekleri anlamına geliyorsa, bir yalanla yaşayabilirdi.

“Kimseye söylemem,” dedi.

“O zaman bu iş burada biter,” dedi okul müdürü neşelenerek. “Hiçbirimiz bundan bir daha bahsetmeyeceğiz. Bir de... James?”

“Evet efendim?”

“Bundan sonra sakın bir hayat yaşamalısın. Tehlikeden

uzak duracağına dair bana söz verir misin? Heyecan ve maceradan uzak duracağına dair?”

“Evet, efendim.”

“Güzel.” okul müdürü içten bir tavırla dizine şaplak atmıştı. “Teşekkür ederim James. Umarım yollarımız bir daha kesişene kadar epey zaman geçer.”

“Evet, efendim, ben de öyle umuyorum efendim,” dedi James.

“Şimdi, belki sana bir dondurma falan alabiliriz?”

“Sorun değil, teşekkür ederim efendim,” dedi James. “Benim geri dönmem lazım.”

“Elbette, elbette...”

James o günü hatırladıkça gülüyordu. Gerçekten de tehlikeden uzak durmuştu. Birinci dönemin uzun haftaları boyunca heyecandan kaçınmıştı. Günler ağır aksak geçmiş, gündüzler gittikçe kısalmış ve kararmış, kış gelerek sis, yağmur ve ayaz getirmişti. James bitmek tükenmek bilmez, kasvetli Latince derslerinde, fen deneylerinde, matematik sınavlarında çabalamıştı. Hevesle beklediği tek şey Noel, güzel bir kızarmış kaz, Noel şarkıcıları ve ağacın altındaki hediyelerdi.

Şevksiz, ama örnek bir öğrenci olmayı başarmıştı ve bu çaba onu neredeyse öldürecekti, çünkü başöğretmene ne demiş olursa olsun, başını dertten asla kurtaramayacağını biliyordu.

Ve şimdi, sonunda, serbest kalmıştı. Şimdi en çok sevdiği şeyi yapıyordu. Tehlikeyle yüzleşiyordu. Risk alıyordu.

Hâlâ yaşıyordu.

Yalnızca dört gün önce her şey değişmişti ve Eton'daki hayatı bir kez daha tepetaklak olmuştu.

Eton'daki odasında, iki arkadaşı, Teddy Mackereth ve Steven Costock-Ellis ve Çinli yemek arkadaşı Tommy Chong ile iskambil oynuyordu.

Her zamanki gibi Tommy kazanıyordu. Kâğıt oyunları konusunda tutkuluydu ve dünyadaki en iyi iskambil oyuncularının Çinli olduğunu iddia ediyordu. “Ne de olsa, iskambil oynamayı Çinliler icat etti,” demekten hoşlanırdı.

Oda çok soğuktu. Oğlanların her birine iki günde bir büyük bir kömür parçası veriliyordu ve bugün ateş yakma sırası James'teydi. Minik şömine fazla ısı vermediğinden oğlanlar parmaksız eldivenler takmışlardı.

Odanın dışında bir grup oğlan, birinin şapkasını top olarak kullanarak koridorda gürültüyle maç yapıyordu. Onlar koridorda ileri geri koşarken çıkan gülmeler ve bağırışlar odadan duyulabiliyordu.

Eton'da yeni bir seneydi ve James ile arkadaşları artık okulun en küçük öğrencileri değildiler. Kendilerini epey büyümüş hissediyorlardı ve ortalıkta dolaşan çekingen dördüncü sınıflar kadar, korkmuş ve savunmasız göründüklerine inanamıyorlardı.

Yurtta bazı değişiklikler vardı. Geçen senenin en büyük çocukları ayrılmış, yerlerine yeni bir grup gelmişti. Bu yeni grup nüfuzlarını kabul ettirmeye ve daha küçük oğlanlara kontrolün kimde olduğunu göstermeye çalışıyorlardı.

Rekor sayıda dayak atmışlardı, fakat bu onları popüler yapmamıştı.

Ama James ve arkadaşları bu küçük odada iskambil oynarken ve sohbet ederken kendilerini güvende hissediyorlardı.

“Bir gün seni tepeleyeceğim Tommy!” dedi James, kartlarını masaya fırlatıp karşısında oturmuş, hevesle küçük bir bozukluk yığınının avuçlamakta olan Tommy’ye bakarak.

“Hile yapıyor olmalısın,” dedi Teddy Mackereth ekşi ekşi.

“Hayır,” dedi Tommy. “Yalnızca siz avanaklardan daha iyiyim.”

“Bir el daha?” diye sordu Costock-Ellis. “Bize paramızın bir kısmını geri kazanma şansını vermen lazım.”

“Bana uyar,” dedi Tommy.

“Bırak artık James,” dedi beşinci bir oğlan. James’in ya-
tağına uzanmış, o sabahki *Times* gazetesindeki çapraz bul-
macayı çözüyordu. James’in diğer yemek arkadaşı, Hintli
bir mihracenin oğlu Pritpal Nandra’ydı.

“Ben pes edecek türden biri değilim,” dedi James. “Bir
şey verene kadar onu yontmaya devam edeceğim.”

“Korkarım o zamana kadar uzun beyaz sakallı, yaşlı bir
adam olursun,” dedi Pritpal.

“Bize katılmak ister misin Prit?” diye sordu Tommy,
kartları ustaca karıştırarak.

“Hayır, teşekkür ederim. Ben bulmacamı çözeceğim,”
dedi Pritpal.

“O şeylerde ne bulduğunu hiç anlamıyorum,” dedi James.

“Bu bir meydan okuma,” dedi Pritpal. “Bulmacayı hazırlayan adamla akıl yarıştıyorum. Ama korkarım takıldım.”

“Hey, ver bir bakayım.” Costock-Ellis, gazeteyi Pritpal’ın elinden kaptı ve burnunu kırıştırarak baktı. “Bu hiç de mantıklı gelmiyor,” dedi.

“Senden bir halt olmaz,” dedi James, uzanıp gazeteyi onun elinden alarak. “Nasıl yapılacağını ben göstereyim sana.”

Bulmacaya baktı. Pritpal düzgün harflerle bulmacanın yarısını doldurmuştu ve kullandığı ipuçlarının üzerini çizmişti.

“Yukarıdan aşağı üç,” dedi James. “Çok gizli maymun, dört harfli, ilk harfi A.” Durdu ve kaşlarını çattı. “İpucunu bile anlamıyorum,” dedi. “Yanıtı nasıl bulacağım? Burada çok gizli maymun diye bir şey duyan var mı?”

“King Kong,” dedi Tommy. “İnsanlar Kafatası Adası’nda onu bulana kadar gizliydi.”

“Bu şifreli bir bulmaca,” dedi Pritpal, gazeteyi geri alarak. “Çözmen gereken bir şifre gibi. Gizli bir mesaj.”

“Çok gizli bir mesaj,” dedi Teddy Mackereth.

“Eh, beni aşar,” dedi James. “Ben ‘Küçük uçan memeli’den daha karmaşık bir şey yapamam.”

“Fare,” dedi Tommy, yeni bir el dağıtırarak.

“Fareler uçamaz,” dedi James.

“Pencereden dışarı atarsan uçabilir,” dedi Tommy ve güldü.

“Ha ha çok komik!” dedi James.